

ondertoon interviewt filmer Frans Bromet de personen waarover hij zijn tv-series maakt. De geïnterviewden hebben nooit door dat hij ze in de maling neemt en zij gaan juist enthousiast op zijn zekerige vragen in. Tenenkrommend. Het nare is dat ik er nog de humor van inzie ook.

“Hé, Corrie!” roep ik naar achteren. “Nee, het lukt helemaal niet, zoals je ziet. Ik zit nogal vast. Wat doe jij hier trouwens? Jij was toch dood?”

“Ik? Dood? Dat méén je niet!”

“Help me nou maar eventjes alsjeblieft!”

“Ja maar natuurlijk jongen.” Cornelis kan, als hij wil, best heel galant en hulpvaardig zijn. Als hij me van het hek heeft helpen bevrijden en we elkaar hebben omhelsd vraag ik bang:

“Ben ik ook dood?”.

“Nee, maar veel scheelt het niet”, zegt-ie.

Hij opent het hek met een sleutel uit zijn zak. Samen lopen we naar de ingang van het gebouw met de glazen deuren.

“Ik moet je hier een beetje wegwijs maken”, vertelt Cornelis onderweg. “Je bent op je kop gevallen. Je ligt in coma in een ziekenhuis in Porretta en Greetje zit huilend je hand vast te houden, het lieve meisje. Heb ik niet, hè, zulke trouwe vrouwen. Jullie tweeën kunnen mij misschien helpen om de oorzaak van mijn dood te onderzoeken. Een onderzoeksteam van verdachte sterfgevallen onder leiding van jouw oom Peter probeert uit te vinden wie mij heeft doodgeslagen, opgehangen aan een boom en in onderdelen gedumpt onder jouw watervalletje en in het knollenland van je buurman.”